

Sygn. akt VI GC 1205/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. D.

przeciwko:

(...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1 909,27 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięć złotych dwadzieścia siedem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 1 609,27 (jeden tysiąc sześćset dziewięć złotych dwadzieścia siedem groszy) od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 123,00 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1205/16/3

UZASADNIENIE

Powód W. D. wystąpił przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 2 109,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 1 809,27 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 10 maja 2014 r. samochód marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanej M. L. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego stwierdziła wystąpienie szkody całkowitej, wypłacając z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 2 690,73 zł. Na podstawie umowy cesji wierzytelności powód nabył od poszkodowanej wierzytelność z tytułu

szkody powstałej w ww. pojeździe w związku ze zdarzeniem drogowym w dniu 10 maja 2014 r. Powód w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu zlecił (...) sp. z o.o. w S. wykonanie kalkulacji, z której wynika, że wartość pojazdu przed wystąpieniem szkody wynosiła 6 600 zł, natomiast po szkodzie 2 100 zł wobec czego należne odszkodowanie wynosi 4 500 zł. Powód uiszczył z tytułu wykonania kalkulacji kwotę 300 zł netto. Powód niniejszym pozwem dochodzi odszkodowania w wysokości różnicy pomiędzy wyceną naprawy uszkodzonego pojazdu zawartą w wykonanej kalkulacji, a kwotą wypłaconą przez pozwanego tytułem odszkodowania.

W dniu 24 października 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygn. akt VI GNc 2757/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwany (...) S.A. w W. wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że na skutek zgłoszenia szkody wszczął i przeprowadził postępowanie likwidacyjne w wyniku, którego stwierdził wystąpienie szkody częściowej i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2 690,73 zł. Pozwany podniósł, że umowa cesji zawarta przez powoda z poszkodowaną nie miała charakteru odpłatnego a powód nie wykonał naprawy uszkodzonego pojazdu w związku z czym żądanie pozwu nie zmierza do pokrycia faktycznie poniesionej szkody, a powstanie przysporzenia majątkowego po stronie powoda. Pozwany stwierdził, że ustalony przez niego koszt naprawy pojazdu i wypłacona kwota odszkodowania pozwalają na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, biorąc pod uwagę zakres uszkodzeń jak i jego rok produkcji, a także przebieg. Pozwany wskazał, że naprawa winna zostać przeprowadzona przy wykorzystaniu części alternatywnych, a kalkulacja sporządzona przez powoda uwzględnia wykorzystanie części oryginalnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2014 r. samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanej M. L. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. Pozwany zarejestrował szkodę pod nr (...), przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego stwierdził wystąpienie szkody częściowej i wypłacił z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 2 690,73 zł.

Dowód: kosztorys (...) decyzja pozwanego z dnia 20 i 22 maja 2014 r. (k. 45-46), dokumentacja zdjęciowa (k. 47-49), akta szkody na płycie CD (k. 86).

W dniu 22 sierpnia 2016 r. powód w drodze umowy cesji wierzytelności nabył od poszkodowanej M. L. wierzytelność z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem drogowym w dniu 10 maja 2014 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności wraz z pełnomocnictwem (k. 7-8).

Powód w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu zlecił (...) sp. z o.o. w S. wykonanie kalkulacji, w której określono wartość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 4 500 zł. Powód uiszczył z tytułu wykonania kalkulacji kwotę 300 zł netto.

Dowód: kalkulacja nr (...) (k. 9-18), faktura VAT nr (...) (k. 19).

Biegły sądowy R. P. ustalił, że uzasadniony koszt naprawy samochodu marki F. (...) po wystąpieniu szkody z dnia 10 maja 2014 r. przy użyciu oryginalnych części zamiennych wyniósł 6 928,89 zł brutto (5 633,24 zł netto). Wartość ww. pojazdu przed wystąpieniem szkody wynosiła w ocenie biegłego 6 400 zł, a jego pozostałości 2 100 zł brutto.

W swojej opinii biegły sądowy jednoznacznie wskazał, że koszt naprawy pojazdu przewyższa wartość pojazdu przed kolizją, a szkodę powinno się likwidować metodą szkody całkowitej, tj. jako różnica wartości pojazdu sprzed szkody i po szkodzie.

Wartość szkody w ww. pojeździe przy uwzględnieniu wyliczonej wartości pozostałości biegły ustalił na kwotę 4 300 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 92-11).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Brak było jakichkolwiek powodów aby dowodom tym odmówić waloru rzetelności i prawdziwości.

Sąd uznał również za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego R. P.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategorię i zostały należycie umotywowane.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. L. oraz zobowiązanie jej do przedłożenia wszelkich rachunków albowiem dowody te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w żaden sposób nie przyczyniłyby się do wydania odmiennego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani

do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podstawą prawną roszczenia powódki jest przy tym art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu strony pozwanej dotyczącego nieodpłatności zawartej przez poszkodowaną z powodem umowy cesji. Wspomnieć należy, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowaną mogą wchodzić w skład szkody. Poszkodowana przenosząc bowiem wymagalną wierzytelność dokonała w ten sposób zapłaty. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że przenoszona wierzytelność już istniała i była skonkretyzowana, w szczególności co do podstawy faktycznej i prawnej. W sprawie niniejszej przedmiot przelewu został określony w umowie cesji zawartej pomiędzy powodem a poszkodowaną. Przedmiotem cesji było prawo do zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, przysługujące poszkodowanej (cedentowi) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 10 maja 2014 r., za którą odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ponosi pozwany. Gdyby poszkodowana nie zawarła z powódką umowy cesji wierzytelności, sama musiałaby dokonać zapłaty tej kwoty, a zatem przysługiwało by jej roszczenie o naprawienie szkody związanej z naprawą uszkodzonego pojazdu. Fakt zawarcia takiej umowy, także w okresie dwóch lat po wystąpieniu szkody nie oznacza, że szkoda ta nie wystąpiła. Szkoda ta wystąpiła w majątku poszkodowanej, jednak poszkodowana wiedząc, że musiałaby ponieść koszty jej naprawy i następnie dochodzić od pozwanego naprawienia wynikłej stąd szkody, dokonała przelewu wierzytelności na podmiot, który profesjonalnie zajmuje się tego typu czynnościami. Dodać należy, że koszt związany z naprawą uszkodzonego pojazdu zastępczego, który i tak musiałby ponieść poszkodowana, i który niewątpliwie stanowiłby szkodę w jej majątku, wziął na siebie inny podmiot, ale absolutnie nie powoduje to utraty przez uszczerbek w majątku poszkodowanej rangi szkody, do naprawy, której zobowiązany jest zakład ubezpieczeń. Szkodą majątkową jaką ponosi poszkodowana jest konieczność uiszczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a dozwoloną formą zapłaty może być przelew wierzytelności. Zapłata za fakturę nie musi nastąpić w formie gotówkowej.

Dalej pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut wypłaty pełnego odszkodowania na rzecz poszkodowanego. Pozwany wskazał, że przedmiotem sporu jest kwestia, czy do naprawy należało użyć części oryginalnych czy też alternatywnych. Pozwany wskazał, że uszkodzony pojazd był używany i jego naprawa z użyciem nowych części oryginalnych byłaby przysporzeniem.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się z zarzutem pozwanego, jakoby przyznane poszkodowanej (w toku likwidacji szkody) odszkodowanie wystarczyło w całości na naprawę uszkodzonego pojazdu. Należy wyjaśnić, że szkoda może zostać naprawiona w drodze restytucji, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony przedmiot doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k.c.) poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że poszkodowany może domagać się jakichkolwiek poniesionych kosztów prac naprawczych. Z oczywistych względów nie mogą to być koszty prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego przedmiotu,

a więc do podniesienia jego stanu technicznego w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, nawet wówczas, gdy ubezpieczyciel nie kwestionował przedmiotowego zakresu naprawy ani jej metody. Również w sytuacji, w której koszty naprawy poniesione zostały jedynie w celu przywrócenia istniejącego przed uszkodzeniem stanu używalności przedmiotu, powstaje potrzeba odpowiedniej selekcji takich kosztów i ich odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03). W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 roku., II CR 371/70, wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00). Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 roku, III CRN 450/70). Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03). Nadto należy również zauważyć, że w przypadku gdy w pojeździe zabudowane były części fabryczne # oryginalne, to w naprawie powinny być zastosowane takie same części oryginalne. Co więcej należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 §1 k.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Może wydawać się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych oryginalnych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu jako całości. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżać należne odszkodowanie. Zatem za chybiony należy uznać zarzut, że wysokość odszkodowania winna zostać obliczona biorąc pod uwagę koszt naprawy przy pomocy nieoryginalnych części zamiennych.

Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia. Co więcej w ocenie Sądu strona pozwana nie udowodniła, że wykonane naprawy przez poszkodowaną doprowadziło do wzrostu wartości

pojazdu („Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”- SN III CZP 80/11). Zdaniem Sądu poszkodowana ma prawo naprawiać samochód przy użyciu części oryginalnych opatrzonych logo producenta. Strona pozwana powinna zaś była udowodnić, że doprowadziło to do wzrostu wartości pojazdu. Czego zdaniem Sądu nie uczyniła. Należy zauważyć, że z treści art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. W ocenie Sądu pozwana nie sprostała dyspozycji przywołanego art. 6 k.c.

Mając na względzie wyżej przywołane okoliczności Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność ustalenia kosztu naprawy pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) przy użyciu części oryginalnych z logiem producenta. W swej pisemnej opinii biegły stwierdził, że naprawa samochodu uszkodzonego byłaby nieuzasadniona ekonomicznie. Z tego powodu dokonał obliczenia wartości odszkodowania metodą różnicową tj. różnicy wartości pojazdu przed szkodą a wartości a pozostałości po szkodzie. Biegły sądowy R. P. ustalił, że wartość szkody w ww. pojeździe przy uwzględnieniu wyliczonej wartości pozostałości pojazdu wynosi 4 300 zł. Sąd w całości przychyła się do stanowiska biegłego.

Należne powodowi odszkodowanie winno zatem wynieść 1 609,27 zł (4 300 zł – 2 690,73 zł).

Odszkodowanie to podlegało uzupełnieniu o poczynione przez stronę powodową wydatki na sporządzenie kalkulacji, której przedmiotem było oszacowanie wysokości szkody w pojeździe (300 zł). Wydatek ten (jako dalszy uszczerbek, bezpośrednio związany z uszkodzeniem samochodu) był o tyle niezbędny, że na etapie, na którym kalkulacja ta została zamówiona, według pozwanego szkoda istniała w mniejszym rozmiarze. Zlecenie jej wykonania i poniesienie związanych z nią kosztów służyło uzyskaniu pełnego odszkodowania – w oparciu o nią powód zrehabilitował pozew i wystąpił z dalszymi roszczeniami do sądu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04).

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w związku z czym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1 909,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 609,27 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

W punkcie 2 sentencji wyroku sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie (2 109,27 zł – 1 909,27 zł).

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W związku z tym, że strona powodowa uległa w zaledwie 9,5% Sąd zasądził na jej rzecz całość kosztów procesu, na które złożyły się kwoty: 106 zł tytułem uiszczonych opłat sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłat skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalony zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w kwocie 1 200,00 zł oraz zaliczka na biegłego sądowego w kwocie 800 zł, co daje łączną kwotę 2 123 zł.

SSR Jolanta Brzęk